

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIO I ADMINISTRACIO: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 - Any IV - Núm. 7 - Barcelona, dijous, 30 juny 1931 - Impremta: Tallers, 48 - Preu: 10 cèntims

La Lliga Regionalista diu que no ha de penedir-se de res

Els jesuïtes

Sovint és citada Suïssa com una Nació modèlica en l'aspecte polític. Doncs bé: l'article 51 de la seva Constitució Federal diu així: «No es pot admetre en cap indret de Suïssa ni l'Ordre dels Jesuïtes, ni les societats que hi són afiliades. Es prohibeix als individus que les componen tota ingerència en l'església i en l'escola. Aquesta prohibició pot estendre's per decret federal a qualsevol altres Ordres religioses que siguin un perill per a l'Estat o que pertorbin la pau entre les diferents Esglésies.»

L'article 52 del mateix Codi Federal afegeix, encara: «Queda prohibit fundar convents o Ordres religioses i restablir els que ja estiguessin suprimits.»

Heus ací com té resol't l'afer dels jesuïtes un dels pobles més cultes i liberals del món.

A part del fet que la Companyia de Jesús, segons el Concordat vigent, no pot estar establerta en el nostre país, hi ha una raó suprema que n'impossibilita la permanència.

Avui els jesuïtes, d'una manera especialíssima entre les congregacions catòliques, constitueixen un gran perill.

Són odiats d'una gran part del poble, i la immensa majoria de la gent se'ls mira amb antipatia profunda.

En aquestes condicions, fóra una imprudència imperdonable permetre que romanguessin en la nació. Abans de tot, cal mantenir la pau pública.

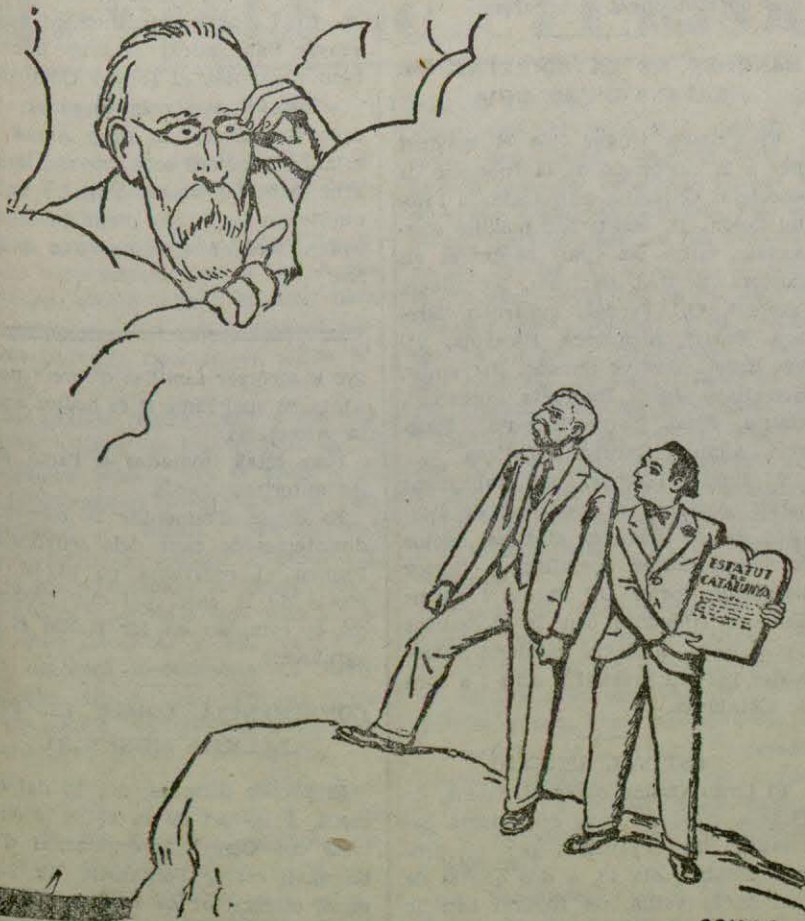
Esperem que ho comprendran així els homes d'ordre i de seny i que no posaran obstacles a la consolidació pacífica de la República.

D'altra manera, per no voler transigir en allò que és just i raonable, s'exposarien a perdre moltes coses. Més de les que es pensen, puix que no és tan fàcil com alguns suposen de deturar el ressorgiment del Poble, cada dia més conscient del seu dret i de la seva força.

ELS CATALANS QUE ENCARA TENEN EL RETOL DE LA SEVA BOTIGA EN CASTELLA, DE CATALANS NOMES EN TENEN LA FE DE NAIXENÇA.

LA VEU DE PI I MARGALL

per Opisso

Catalunya ha d'assenyalar el camí de la llibertat a tots els pobles hispànics.

L'obra cultural de la Generalitat

Una carta de Ventura Gassol a Marcel·lí Domingo

Amb data del 8 de maig, el Conseller d'Instrucció del Govern de la Generalitat, envià al ministre d'Instrucció Pública de la República Espanyola, aquesta carta que publicuem avui. Ens complaem a reproduir-la ara que acaba d'ésser signat per Marcel·lí Domingo, endut pel mateix esperit que dictava aquesta carta, el decret acceptant la suggestió del nostre Ventura Gassol:

«Senyor Marcel·lí Domingo, Ministre d'Instrucció. — Madrid.

«Estimat amic: M'és un goig comprovar com ha complagut als catalans el vostre decret del dia 21 d'abril sobre la llengua materna a les Escoles de Catalunya. El caràcter de desgreuge, ultra el de justícia i el de les conveniències pedagògiques que té el decret, ha acabat d'aferrar el corrent de cordialitat que en aquests moments fon els anhels de llibertat dels pobles d'Espanya i de Catalunya.

Cap camí de més efectivitat ni millor que aquest per arribar a aquella germanor que ens ha de lligar a uns i a altres pel bé dels nostres pobles. Si altres disposicions de caràcter polític poden atancar-los materialment, aquesta que assegura el respecte i l'amor recíproc a les nostres llengües, emanada com són de la nostra espiritualitat, ens atancen d'ànima a ànima, podent arribar a un grau d'efusió que mai no podríem assolir per camins materials. Espanya i Catalunya han de restar-vos íntimament agraïdes que siguem vos que les hàgiu lligat amb aquest llaç de germanor, el més definitiu i indissoluble.

Tan segur esteu de l'eficàcia del vos-

tre decret que em permeto suggerir-vos una idea, no amb altre esperit que el de facilitar-ne la seva aplicació. Crec que fóra de gran eficàcia en aquest sentit la creació d'unes càtedres de llengua catalana a les Normals de Mestres de Catalunya. Us ho proposo després d'haver-ne parlat als amics del Seminari de Pedagogia de la Universitat i del Patronat Escolar de Barcelona, convingut que aquesta creació no es pot trobar amb els inconvenients d'una creació nova. Sota el control de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, abans dels estralls de la Dictadura, havien funcionat regularment aquestes càtedres, exercides amb caràcter lliure, per professors de Normals de l'Estat. En facilitaria la resolució econòmica el que d'ara endavant fossin exercides aquestes càtedres en concepte d'acumulades. I qui millor, en cas que us dignéssiu acceptar la nostra idea, per exercir l'alta direcció i el control d'aquestes càtedres, que l'il·lustre plasador de la llengua catalana, el president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, en Pompeu Fabra? Amb el que ell representa per nosaltres, el gest vostre com a Ministre d'Instrucció Pública que sou d'Espanya, nomenant-lo, pendria tot l'aire d'un gest consagrador, ple de simbologia, de la més alta eficàcia.

En permetre'm fer-vos aquestes suggestions, rebeu, estimat amic, el testimoni de la meua amistat i de la meua adhesió fervent a la vostra obra que tant ha d'agrair Catalunya.

Ben vostre,

Ventura Gassol

Assemblea de Diputats de la Generalitat

El discurs de Macià

ANIMACIO AL PALAU DE LA GENERALITAT

L'expectació d'ahir fou sumament superior a la d'abans d'ahir. Nombrós públic es congregà al Palau de la Generalitat on hi havien atapeït dispositos per als que no trobessin cabuda a la sala de sessions.

COMENÇA LA SESSIO

A tres quarts de sis de la tarda es començà l'Assemblea. Hi assistiren tots els diputats. Fou us de la paraula el senyor Jaume Carner el qual en un parlament regracià en nom seu i dels altres companys de presidència, els diputats assistents pel nomenament de què l'havien fet objecte.

Seguidament al·ludeix el discurs pronunciat ahir pel senyor Serracolar i diu que fa seves les paraules d'aquell senyor, en el sentit de retre homenatge a Francesc Macià.

Proclamo — diu — com a nostre president En Francesc Macià, el nom del qual quedarà escrit en lletres d'or a la història de la nostra Pàtria.

Recordà seguidament tots els homes que han lluitat per les llibertats de Catalunya de tots els estaments. Rebin tots ells — diu — la manifestació del nostre homenatge.

Prometem al poble català que complirem el nostre deure i no defraudarem les seves aspiracions.

Demana seguidament als companys Puig Pujades, Palacin, Andreu, Llorret, Lluhi, Xirau, i Viladomat que

facin la mercè d'acompanyar-lo per a anar a cercar el president per a poder sentir la seva veu. (Grans aplaudiments).

ARRIBA FRANCESCO MACIA

Entre al saló de sessions el president de la Generalitat, precedit per dos macers i els consellers senyors Casanoves, Gassol, Hurtado, Serra i Moret, Carrasco, Comes, Vidal Rossell, Giralt i Nogués.

L'arribada de Francesc Macià és rebuda amb grans aplaudiments.

Seguidament els consellers prenen seient en els seus llocs corresponents i Francesc Macià ocupa la Presidència acompanyat dels senyors Carner, Irla, Dencàs, i Martí Esteve.

PARLAMENT DE FRANCESCO MACIA

Acabats els aplaudiments, Francesc Macià parla així: Senyors diputats de la Generalitat de Catalunya: Fóra la realització del

Francesc Macià

meu ideal més íntim que les paraules dites en aquest acte solemne, marquen la fita terminal en la ruta secular de la Catalunya envers la reivindicació de les seves llibertats. Vol-dria que, com a expressió vital del

del ciutadà plenament viscuts ho són tot. Els drets nacionals només són l'expressió col·lectiva dels drets de l'home. A Catalunya li interessa assegurar aquests per a obtenir els altres, car, assegurant els primers, els altres no poden fallar. I en l'afirmació i consagrador dels drets humans, Catalunya no pot estar en desacord amb Espanya, perquè tot Espanya està lligada a aquesta tasca, que és la tasca comuna, la que hem de realitzar tots plegats i la que ha d'agermanar-nos per sempre.

El naixement de Catalunya no fóra res si no representés una conquesta humana. L'Estatut de Catalunya no tindria valor si no hagués de servir per a donar-nos un instrument més de lluita dels ideals universals, generosos i humans. I quan ja l'hauré votat, quan hauré vist que ningú no ens regateja el dret a ésser el que som perquè poguem arribar al que hem d'ésser, aleshores veurem la Catalunya ben dibuixada davant nostre: la Catalunya arcaica, nacionalista, reaccionària, desitjosa d'encongir la nostra col·lectivitat en el cercle de la tradició, i la Catalunya naixent, expansiva, universal, socialista, que treballa amb l'obsessió d'oferir a la humanitat l'exemple vivent de la justícia social i de la germanor entre els pobles.

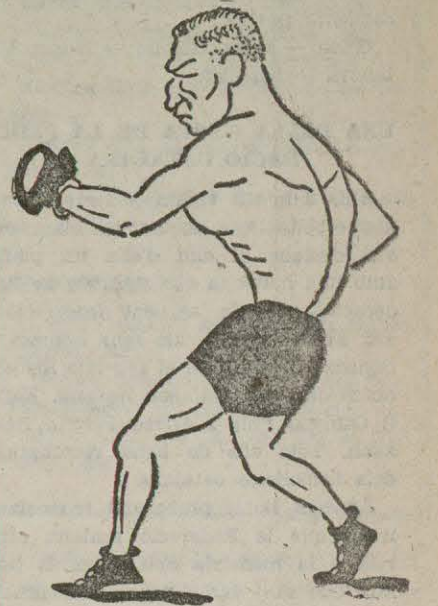
M. SERRA I MORET

ANIT, A LES ARENES

Gironès novament campió d'Europa

Venç Tamagnini per K. O. tècnic a l'onzé round

Flix i Ros vencedors de Cavagnoli i Bonetti per punts

Josep Gironès

Tots els combats entre els nostres boxadors i els d'Itàlia, es resolgueren, tal com pronosticàvem des d'aquestes columnes, a favor dels pugils de casa. La victòria més remarcable i brillant, fou l'aconseguida pel campió d'Espanya dels plomes, Josep Gironès, davant del campió d'Itàlia — i campió mundial amateur — Vittorio Tamagnini. En aquest encontre, el boxador gracienc va guanyar novament el títol europeu de la seva categoria, del qual en fou desposseït fa algun temps per no haver-lo posat en joc davant el seu challenger, el belga Scille, dins el temps reglamentari.

La lluita, que fou dirigida per l'àrbitre Mr. Vaisberg, començà amb un lleugeríssim domini de l'italià. A la segona repassa, els dos boxadors entraren ja més a fons i Gironès aconseguí recuperar el terreny perdut en el round anterior. Des d'aquesta repassa, Gironès començà a practicar la seva boxa curta, esgotadora, i encara que no tingué més remei que encallar, de tant en tant, alguns cops forts i precisos del seu contrincant, anà imposant-se amb el seu treball destructor que tantes vegades li hem vist i admirat. Poc a poc, la enorme resistència física del campió d'Itàlia anà minvant-se i al desè round, Tamagnini feia ja llàstima, pels efectes dels cops que havia rebut fins aleshores.

En reprendre's la lluita, a l'onzé round, l'àrbitre no permeté que es continués el combat, declarant vencedor Gironès, per inferioritat del seu adversari.

L'encontre entre el campió d'Espanya i d'Europa dels galls, Carles Flix, i l'italià Cavagnoli, constituí, també una brillant victòria pel epulain d'Artero, qui, sense fer un combat excepcional — sembla que no tenia gran interès amb emprar-se completament a fons —, es mostrà netament superior al seu rival, al qual guanyà per punts.

Ros i Bonetti, com ja hem dit abans, feren el pitjor combat. El primer, imprès com en la major part de les sexes actuacions, desaprofità un gran nombre d'oportunitats per obtenir un triomf més clar. El combat, que fou concedit a Ros, per punts, decepcionà el públic, que el chorejà durant tot el seu transcurs.

L'italià De Negri, adversari de Jim Terry, va ésser desqualificat al cinquè round, per haver produït una forta ferida a l'arcada supercilial esquerra del seu rival, de resultes d'un cop de cap.

El primer combat, entre Altés i Ibañez, fou fallat nul.

Demà publicarem el primer dels articles que el nostre company Dalmau Costa ha escrit sobre la Zona Franca de Barcelona. Aquest article versarà sobre la

Concessió de la Zona neutral a Barcelona

(Dades retrospectives)

(Segueix a la pàgina 5)